

บันทึก

เรื่อง การตีความมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐
(คำว่า “อัตรากด” และอำนาจของคณะกรรมการในการลดหย่อน
อากรขาเข้าและภาษีการค้า)

สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือ ที่ สร.๑๓๐๖/๖๔๗ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๒๔ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ในการพิจารณาที่จะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับสิทธิและประโยชน์ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีปัญหาว่า คำว่า “อัตรากด” หมายถึง (๑) อัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากรและประมวลรัษฎากร หรือ (๒) อัตราที่กระทรวงการคลังได้ประกาศลดหรืออัตราที่มีพระราชกฤษฎีกาลดไว้โดยใช้บังคับเป็นการทั่วไป จึงใคร่ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความว่า “อัตรากด” ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ควรหมายความว่าอัตราใด

ต่อมา สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้มีหนังสือ ที่ สร.๑๓๐๑/๓๕๒๕ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๒๔ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาเพิ่มเติมว่า ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว คณะกรรมการจะมีอำนาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าหรือภาษีการค้าอย่างใดอย่างหนึ่งได้หรือไม่ หรือจะต้องให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าและภาษีการค้า

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวพร้อมทั้งฟังคำชี้แจงจากผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมสรรพากรและกรมศุลกากร) แล้ว เห็นว่า

(๑) คำว่า “อัตรากด” ในมาตรา ๓๐^๑ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน

^๑ มาตรา ๓๐ ในกรณีที่มิใช่เหตุอันสมควร คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าและภาษีการค้าไม่เกินร้อยละเก้าสิบของอัตรากดสำหรับวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อใช้ผลิต ผสมหรือประกอบในกิจการที่ได้รับการส่งเสริมมีกำหนดเวลาคราวละไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการกำหนด แต่วัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นนั้นต้องไม่เป็นของที่ผลิตหรือมีกำเนิดในราชอาณาจักร ซึ่งมีคุณภาพใกล้เคียงกันกับชนิดที่จะนำเข้ามาในราชอาณาจักรและมีปริมาณเพียงพอที่จะจัดหามาใช้ได้

ภายใต้บังคับแห่งวรรคหนึ่ง ในกรณีที่ผู้ได้รับการส่งเสริมซื้อวัตถุดิบหรือวัสดุจำเป็นที่ผลิตหรือมีกำเนิดในราชอาณาจักร คณะกรรมการจะให้ผู้ผลิตหรือผู้ขายของดังกล่าวให้แก่ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนภาษีการค้าไม่เกินร้อยละเก้าสิบของอัตรากดสำหรับของนั้นก็

พ.ศ. ๒๕๒๐ นั้น หมายถึงอัตราปกติที่ได้มีการใช้ทั่วไป กล่าวคือ หากกระทรวงการคลังได้ประกาศลดหรือได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดให้ลดอัตราอากรขาเข้าหรือภาษีการค้าแล้วอัตราปกติตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวก็คืออัตราที่ได้มีการลดตามประกาศหรือพระราชกฤษฎีกานั้นแล้ว หากยังไม่มีประกาศกระทรวงการคลังหรือพระราชกฤษฎีกาให้ลดอัตราอากรขาเข้าหรือภาษีการค้า อัตราปกติก็คืออัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากรหรือประมวลรัษฎากร ทั้งนี้ เพราะตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ มาตรา ๓๐ ใช้คำว่า “อัตราปกติ” มิได้ใช้คำว่า “อัตราตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติ (หรือพระราชกำหนด)” ดังจะเห็นข้อเปรียบเทียบได้จากพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติพิกัดอัตราศุลกากร (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งบัญญัติไว้ว่า “...รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีมีอำนาจประกาศลดอัตราอากรสำหรับของใด ๆ ให้ต่ำกว่าอัตราที่กำหนดไว้ในพิกัดอัตราศุลกากร...” นอกจากนั้น ความประสงค์ของพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ ก็เพื่อช่วยเหลือผู้ได้รับการส่งเสริมให้ได้รับประโยชน์ยิ่งกว่าบุคคลทั่วไปที่มีได้รับการส่งเสริม ดังนั้น เมื่อได้มีการลดอัตราอากรขาเข้าหรือภาษีการค้าแล้ว หากยังให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าและภาษีการค้าโดยคำนวณจากอัตราที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติ (หรือพระราชกำหนด) ที่ยังมีได้มีการลดแล้ว อาจทำให้ผู้ได้รับการส่งเสริมต้องเสียอากรขาเข้าหรือภาษีการค้ามากกว่าผู้ที่มีได้รับการส่งเสริมก็ได้

(๒) สำหรับปัญหาที่ว่าตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. ๒๕๒๐ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีอำนาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าหรือภาษีการค้าอย่างใดอย่างหนึ่งได้หรือไม่ หรือจะต้องให้ได้รับลดหย่อนทั้งอากรขาเข้าและภาษีการค้านั้น ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ใช้ถ้อยคำว่า “...คณะกรรมการจะให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าและภาษีการค้า...” แต่ในขณะเดียวกันมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวใช้ถ้อยคำว่า “ผู้ได้รับการส่งเสริมจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและหรือภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักร...” และมาตรา ๒๙ ใช้ถ้อยคำว่า “...คณะกรรมการจะให้การส่งเสริมแก่กิจการนั้นหรือผู้ขอรับการส่งเสริมรายนั้น และรายต่อไป โดยให้ได้รับลดหย่อนอากรขาเข้าและหรือภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักรเพียงกึ่งหนึ่งหรือจะไม่ให้ได้รับยกเว้นอากรขาเข้าและหรือภาษีการค้าสำหรับเครื่องจักรเลยก็ได้” คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๖) จึงเห็นว่า การที่มาตรา ๓๐ ใช้คำว่า “และ” แต่มาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ ซึ่งเป็นมาตราที่อยู่ใกล้เคียงกับมาตรา ๓๐ กลับใช้คำว่า “และหรือ” แสดงให้เห็นว่า ตามมาตรา ๓๐ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจะต้องให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับลดหย่อนทั้งอากรขาเข้าและภาษีการค้า หากกฎหมายประสงค์จะให้คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนมีอำนาจให้ผู้ได้รับการส่งเสริมได้รับการลดหย่อนอากรขาเข้าหรือภาษีการค้าอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างได้แล้ว กฎหมายก็จะใช้ คำว่า “และหรือ” เช่นเดียวกับมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙

(ลงชื่อ) อมร จันทรสุมบูรณ์
(นายอมร จันทรสุมบูรณ์)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มีนาคม ๒๕๖๕